

Sineye Çektiğim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Temmuz 2017

Sabitlemekse ekseni
Ya evveli hikâyenin?
Hem belli mi olurum ölürüm ilk surede
Kelamın yeknesak tınısında serilirim yüreğin rahlesine
Ve tık nefes kalem
O da peşrevine yenik düşer aşkın,
Aşka ramak kala
Eşlik etmediğim gidişatın.

Belli mi olur, sevgili?
Sen, denmezin çukurunda
Ben hepten müptela ölümüne sevdalara:
Kılı kırk yarmaksa mesele
Neden hepten işkilliyim de
Dönmez yüzüm hala güneşin yanık silüetine?
Kandıkça kanadığım yetmedi mi?
Kardıkça kurda kuşa yem olmadım mı?
Hem de nesine yaşarım ben bunca hüznü?

Ya da külfet bildiğim rahmetine aşkların
Serilirim boylu boyunca
Üstelik hiçlik makamıma oturtamazken hiçbir imgeyi
Bu da yetmezmiş gibi,
Köpük köpük içimin denizi.
Girmediğim dehliz mi kaldı da
Bunca nazireyi yoktan var ettim sanırsın da...
Boş ver gerisini.

Yine de son bir sözüm;
Belli ki akıl devşirdikçe
Yetimliğimi sır bildim bileli
Kayıp sancağımı da ölümüne mi sahiplenmeli
Hem de bunca ruhsatı kayıp nüfusu yine
Şeceremde kayıtlı bir bir hele ki
Onca münafık gölgeyi de sineye çektiğim

Yetmezmiş gibi...
Boş ver sonrasını
Üstelik gidişatın sanır mısın ki
Var mutlak rotası?

Mutluluğun kerevetine çıkanlara niyazım:
Sahip olduklarına değil
Görmezden geldiklerine olsun tek itirazları:
Üstelik Allah katında
Mademki kula kulluk etmek yakışmaz insanoğluna
Aşkına balta vuranlara da var elbet
Son bir ikazım:
Benliğimde kilitliyim
Belleğimde ümmetimin de
Son neferiyim,
Ölümüne aşkına haiz bir dilekle

Yola çıkıp da varmayı beceremediğim.